

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 342/2021-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 1 Er 729/2009-171 z 18. februára 2021 a č. k. 1 Er 729/2009-176 z 24. marca 2021 a postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 729/2009 (ďalej len „napadnuté konanie“) a žiada priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur. V napadnutom konaní sa ústavnou sťažnosťou ďalej domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť v dôsledku zaujatého konania okresného súdu a nerozhodnutím o sťažovateľom uplatnených námietkach zaujatosti. Z dôvodu porušenia namietaných práv preto sťažovateľ žiada ústavný súd, aby zrušil uznesenia okresného súdu č. k. 1 Er 729/2009-171 z 18. februára 2021 a č. k. 1 Er 729/2009-176 z 27. marca 2021 [správne má byť z 24. marca 2021, pozn., (uznesenie okresného súdu č. k. 1 Er 729/2009-171 z 18. februára 2021 s uznesením okresného súdu č. k. 1 Er 729/2009-176 z 24. marca 2021 ďalej spolu aj „napadnuté uznesenia“)]. V tejto súvislosti navrhol priznať mu jednorázové odškodnenie za škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami a následným vedením exekučného konania v sume 1 000 eur. Súčasne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Svoju žiadosť odôvodnil tým, že si vzhľadom na svoje príjmy

nemôže dovoliť zaplatiť právneho zástupcu, pretože poberá starobný dôchodok mesačne v sume 345,60 eur, príjem jeho manželky je čiastočný invalidný dôchodok v sume 168,60 eur a ich príjem tvoria ešte rodinné prídavky na dve deti spolu v sume 50 eur za mesiac.

2. Pokiaľ ide o porušenie namietaných práv, sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že okresný súd o námietkach proti exekúcii z 20. marca 2010 rozhodol až po viac ako deviatich rokoch (správne má byť po viac ako ôsmich rokoch, pozn.), a to uznesením č. k. 1 Er 729/2009-95 z 25. apríla 2018 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“), ktorým námietky sťažovateľa proti exekúcii a trovám exekúcie zamietol, povereného súdneho exekútora z dôvodu sťažovateľom vznesenej námietky zaujatosti z vykonávania exekúcie nevylúčil (výroky I, II a III uznesenia okresného súdu, pozn.) a zamietol aj návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie (výrok IV uznesenia okresného súdu, pozn.). Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie (datované 31. mája 2018, pozn.), o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 16 CoE 173/2018 z 25. júla 2020 (správne má byť z 15. júla 2020, pozn.) tak, že odvolanie sťažovateľa proti výrokom I, II a III uznesenia okresného súdu odmietol, výrok IV uznesenia okresného súdu potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania stranám konania nepriznal.

3. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie a následne bol okresným súdom vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie vo výške 10 eur. Podaním zo 14. decembra 2020 požiadal o oslobodenie od súdneho poplatku a o jeho žiadosti rozhodol okresný súd uznesením č. k. 1 Er 729/2009-171 z 18. februára 2021 tak, že mu oslobodenie od súdneho poplatku nepriznal. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie z 26. marca 2021, pričom akcentuje, že okresný súd bez toho, aby bolo rozhodnuté o podanom odvolaní (odvolanie bolo ako neprípustné odmietnuté uznesením krajského súdu č. k. 6 CoE 79/2021-201 z 9. júna 2021, pozn.), dovolacie konanie uznesením č. k. 1 Er 729/2009-176 z 24. marca 2021 zastavil. Sťažovateľ nesúhlasí s uvedeným postupom okresného súdu a rozporuje aj skutočnosť, že uznesenie o zastavení dovolacieho konania nebolo vydané zákonným sudcom, ale vyšším súdnym úradníkom. Z uvedených dôvodov sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Er 729/2009-176 z 24. marca 2021 sťažnosť.

4. Okresný súd postupuje podľa sťažovateľa v napadnutom konaní nezákonne, pretože o jeho vznesených námietkach zaujatosti proti zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ] a zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ] nebolo rozhodnuté, a tak sú aj všetky rozhodnutia okresného súdu vydávané zaujatými sudcami. Výsledkom postupu okresného súdu je vydanie exekučného príkazu na uhradenie vymáhanej pohľadávky, ktorý súdny exekútor zaslal Sociálnej poisťovni.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

II.1. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

6. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza

zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

7. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že jednou zo základných podmienok konania pred ústavným súdom je podanie ústavnej sťažnosti v lehote ustanovenej v § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti je lehotou zákonnou a kogentnou a jej zmeškanie nemožno odpustiť napriek tomu, že to zákon o ústavnom súde výslovne neustanovuje. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06, I. ÚS 40/2021). Nedodržanie zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene.

8. S prihliadnutím na predmet napadnutého konania ústavný súd dáva do pozornosti, že úlohou okresného súdu ako exekučného súdu je „dohliadať“ na exekučné konanie a v tomto konaní je ako jediný oprávnený rozhodovať. Exekučný súd rozhoduje o návrhoch účastníkov exekučného konania a v niektorých prípadoch má vzhľadom na obsah týchto návrhov Exekučným poriadkom ustanovenú lehotu na svoje rozhodnutie. Rozhodnutím o tom-ktorom návrhu účastníka exekučného konania sa jeho úloha v exekučnom konaní v podstate končí. Dĺžku trvania exekučného konania, ktoré začína dorúčením návrhu na vykonanie exekúcie exekútorovi (od novely Exekučného poriadku účinnej od 1. apríla 2017 vecne príslušnému okresnému súdu podľa § 48 ods. 3 Exekučného poriadku, pozn.) a pokračuje niektorým zo spôsobov vykonávania exekúcie ustanovených vo štvrtej časti Exekučného poriadku, exekučný súd nemá ako ovplyvniť (napr. III. ÚS 68/2013, III. ÚS 295/2015, III. ÚS 383/2015). Špecifikom exekučného konania je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietat' porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018, III. ÚS 186/2020).

9. Zo sťažovateľom predneseného skutkového stavu vyplýva, že okresný súd rozhodol o námietkach proti exekúcii až po viac ako ôsmich rokoch, a to uznesením č. k. 1 Er 729/2009-95 z 25. apríla 2018 (bod 2 tohto uznesenia, pozn.). Ústavný súd vlastným prieskumom zistil, že predmetné uznesenie okresného súdu nadobudlo v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 16 CoE 173/2018-139 z 15. júla 2020 právoplatnosť 14. augusta 2020. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 18. júla 2021, je nutné rezultovať, že ústavná sťažnosť

bola podaná celkom zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov. Na podklade uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene, a preto sa ani nezaoberal posudzovaním, či v konaní okresného súdu rozhodujúcim o námietkach proti exekúcií došlo k porušeniu sťažovateľom namietaných práv.

II.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces, práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 v súvislosti s právom na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakovane uvádza tvrdenie, že poverenie na vydanie exekúcie vydala zaujatá sudkyňa [REDAKOVANÉ] a v napadnutom konaní koná zaujatý súd, ktorý nerozhodol o námietkach zaujatosti uplatnených sťažovateľom, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

11. Pokiaľ ide o porušenie sťažovateľom označeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v súvislosti s rozhodovaním okresného súdu o uplatnených námietkach zaujatosti (body 4 a 10 tohto uznesenia, pozn.), ústavný súd uvádza, že ústavná sťažnosť neobsahuje (a to bez ohľadu na to, že sťažovateľ žiada o ustanovenie právneho zástupcu, pozn.) žiadnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) porušenia označeného základného práva [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

12. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

13. Navyše, v súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu pri posudzovaní uplatnených námietok zaujatosti (body 4 a 10 tohto uznesenia, pozn.) ústavný súd poznamenáva, že toto právo sa *ratione materiae* vzťahuje špecificky na správne súdnictvo. V prípade sťažovateľa jednoznačne a nespochybniteľne nešlo o konanie a rozhodovanie všeobecných súdov v rámci správneho súdnictva, čo akúkoľvek možnosť vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy *prima facie* vylučuje.

14. Uvedené tak v zmysle § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v časti namietaných základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, a to pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

15. Ústavný súd preto mohol posudzovať sťažovateľom uvedené tvrdenia (body 4 a 10 tohto uznesenia, pozn.) len vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným

rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. I. ÚS 358/2019, I. ÚS 85/2021).

17. Z okresným súdom predloženého písomného vyjadrenia zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ] (datované 11. októbra 2010, pozn.) vyplýva, že sťažovateľovo podanie nespĺňalo náležitosti uplatnenia námietky zaujatosti a sťažovateľ svoje podanie ani po niekoľkých výzvach okresného súdu nedoplnil. Okresný súd preto podľa vtedy účinného § 15a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku na sťažovateľom vznesené námietky zaujatosti neprihliadol a vec nepredložil ani nadriadenému súdu.

17.1 Pokiaľ ide o prvú námietku zaujatosti uplatnenú sťažovateľom proti zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ] z písomnosti označenej ako „Oznámenie“ zo 7. júna 2018 (adresovanej okresným súdom sťažovateľovi, pozn.) vyplýva, že sťažovateľ podal námietku zaujatosti po uplynutí zákonnej lehoty, pretože zmena zákonného sudcu bola sťažovateľovi oznámená listom z 25. apríla 2018, ktorý si sťažovateľ prevzal 18. mája 2018, a námietky zaujatosti boli podané až 2. júna 2018. Z uvedeného dôvodu okresný súd na sťažovateľom uplatnenú námietku zaujatosti neprihliadal a vec nepredložil ani nadriadenému súdu.

17.2 Druhá námietka zaujatosti proti zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vyplývala zo sťažovateľom podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Er 729/2009-171 z 18. februára 2021. Zákonná sudkyňa vo svojej odpovedi z 22. apríla 2021 uviedla, že podanie, ktorým sa uplatnila námietka zaujatosti, nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti, ide o opakované uplatnenie námietky zaujatosti a podanie bolo podané oneskorene, pretože v právnej veci sťažovateľa je zákonnou sudkyňou od 14. júla 2016, keď jej bola predmetná vec pridelená opatrením predsedu okresného súdu. Z uvedených dôvodov okresný súd ani na druhú sťažovateľom uplatnenú námietku zaujatosti neprihliadol a ani ju nepredložil nadriadenému súdu.

18. V súvislosti s konaním o námietkach zaujatosti ústavný súd poznamenáva, že ustanovenie § 15a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinné v čase rozhodovania o sťažovateľovej námietke zaujatosti proti zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ] [obdobne ako v súčasnosti účinné ustanovenie § 52 Civilného sporového poriadku, pozn.; (ďalej aj „CSP“)] sankcionovalo absenciu náležitostí podania o uplatnení námietok zaujatosti tým, že súd na takéto podanie neprihliadal a vec nebol povinný predložiť ani nadriadenému súdu. Postup okresného súdu, ktorý rozhodol o námietke zaujatosti (bod 17 tohto uznesenia, pozn.) je preto možné hodnotiť za správny a zákonný. V tejto súvislosti ústavný súd súčasne akcentuje, že ak sťažovateľ naďalej trval na zaujatosti zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ], mal na základe niekoľkých výziev tejto sudkyne možnosť odstrániť nedostatky svojho podania, čím by umožnil, aby jeho námietka zaujatosti bola predložená nadriadenému súdu. Keďže tak sťažovateľ neurobil, okresný súd uplatnil zákonný postup a na uplatnenú námietku zaujatosti neprihliadal. Okresný súd postupoval správne aj v prípade, keď sťažovateľom prvú námietku zaujatosti uplatnenú proti zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ] posúdil ako podanú oneskorene (bod 17.1 tohto uznesenia, pozn.), pretože s prihliadnutím

na skutkový stav možno jednoznačne konštatovať, že sťažovateľ podal námietku zaujatosti až po uplynutí sedemdňovej zákonnej lehoty. Rovnako sa možno stotožniť aj so spôsobom, akým okresný súd posúdil druhú námietku zaujatosti sťažovateľa proti uvedenej zákonnej sudkyňi (bod 17.2 tohto uznesenia, pozn.).

19. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti namietaného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že základné právo na prerokovanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom je v civilnom konaní garantované najmä prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania predmetnej veci pre zaujatosť. Z uvedeného dôvodu možno sudcu vylúčiť buď na základe návrhu samotného sudcu, alebo na návrh účastníka súdneho konania. Predmet konania o uplatnenej námietke zaujatosti konajúceho sudcu však nemožno stotožňovať s predmetom konania, v ktorom dotknutý sudca koná a rozhoduje. Konanie o uplatnenej námietke zaujatosti končí rozhodnutím, ktorým konkrétny sudca je alebo nie je vylúčený z prerokovania a rozhodovania určitej veci. Toto rozhodnutie však nie je rozhodnutím o otázke tvoriacej predmet (sporového) konania, v ktorom namietaný sudca konal. Konanie o uplatnenej námietke zaujatosti sudcu preto predstavuje čiastkový procesný postup všeobecného súdu smerujúci k rozhodnutiu slúžiacemu na zabezpečenie rozhodovania (sporovej) veci nestranným súdom (m. m. III. ÚS 30/2010, III. ÚS 424/2013). Pred samotným rozhodnutím o uplatnenej námietke zaujatosti je však potrebné, aby podanie účastníka konania, ktorým namieta nestrannosť sudcu, spĺňalo určité zákonom ustanovené predpoklady, ktorými sú všeobecné náležitosti podania, uvedenie proti komu námietka smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Námietku zaujatosti je potrebné uplatniť v zákonom ustanovenej lehote siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý má byť sudca vylúčený (§ 52 ods. 2 a § 53 ods. 1 CSP, pozn.). V prípade ak podanie zákonné predpoklady nespĺňa, okresný súd naň neprihliada. Je preto v záujme strany konania, aby námietku zaujatosti uplatnila kvalifikovaným postupom predpokladaným zákonom, pretože v opačnom prípade sa vystavuje riziku, že na vznesenú námietku zaujatosti sa nebude prihliadať. V komparácii s predchádzajúcou právnou úpravou v Občianskom súdnom poriadku (účinnom do 30. júna 2016) možno rezultovať, že zákonodarca v Civilnom sporovom poriadku sprísnil podmienky na posudzovanie podaní uplatňujúcich námietky zaujatosti, a to tým, že v zmysle § 52 ods. 2 poslednej vety CSP sa v prípade nedostatkov podania nepoužijú ustanovenia o odstraňovaní väd podania a námietku zaujatosti je v zmysle § 53 ods. 1 CSP nutné podať najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý má byť sudca vylúčený. Prijatou legislatívnou úpravou tak zákonodarca sleduje zámer zamedziť zneužívaniu inštitútu námietok zaujatosti a tým aj neúmernému predlžovaniu súdneho konania.

II.3. K návrhu sťažovateľa na zrušenie napadnutých uznesení okresného súdu a ostatným návrhom uplatneným v ústavnej sťažnosti

21. V dôsledku porušenia svojich práv sťažovateľ žiada ústavný súd, aby zrušil napadnuté uznesenia okresného súdu (bod 1 tohto uznesenia, pozn.). Keďže ústavný súd podanú ústavnú sťažnosť na základe už uvedených dôvodov *de facto* ako celok odmietol, ústavný súd sa ďalšími

požiadavkami sťažovateľa vrátane návrhu na zrušenie napadnutých uznesení nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

22. Odhliadnuc od prijatého záveru, ústavný súd v spojení s argumentom sťažovateľa, že uznesenie okresného súdu č. k. 1 Er 729/2009-176 z 24. marca 2021 vydal vyšší súdny úradník, upriamuje pozornosť sťažovateľa na následok nezaplatenia súdneho poplatku, ktorým je v zmysle § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) zastavenie konania. Podľa § 14 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch v konaní podľa označeného zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník vrátane rozhodovania o zastavení konania. Označené uznesenie okresného súdu je preto možné považovať za rozhodnutie vydané zákonom oprávneným subjektom.

II.4. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

23. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014).

24. S prihliadnutím na výsledok posúdenia aktuálnej ústavnej sťažnosti ústavným súdom (ako to vyplýva z častí II.1 až II.3 odôvodnenia tohto uznesenia) je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24.augusta 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu